

Pregunta número 1.631, que formula la diputada Mònica Álvaro, del Grup Parlamentari Compromís, també a la consellera de Sanitat.

Senyora Álvaro, quan vullga.

La senyora Álvaro Cerezo:

Moltes gràcies, presidenta.

Senyora consellera, des de l'estima que li tinc, i vosté ho sap, li propose avui un exercici d'empatia.

Imagine vosté que va a una consulta mèdica, posem el cas que una consulta ginecològica, i en un minut i mig a vosté la despatxen perquè la doctora diu que no l'entén i per més que vosté ho intente la doctora no fa cap esforç per entendre-la. I vosté queda clar que vosté no està ni en Ruanda, ni en Shanghai ni Ulan Bator. Vosté s'ha dirigit a un centre de València, concretament al centre de salut de Joan Llorenç, de València, i ha parlat en una de les dues llengües oficials del nostre territori. I al remat ix de la consulta sense atenció mèdica, sense derivació i amb un part mèdic que li titlla a vosté directament de prepotent. Este és el part mèdic. Li'l deixeu, m'imagine que ja el tindrà, jo li'l faig arribar.

Mire, la valenta pacient que ha denunciat els fets ha vist vulnerats els seus drets com a ciutadana, com a pacient, i fins i tot insultada en la seua integritat. I tot en un minut i mig. En un minut i mig quina classe de persona pot emetre un juí de valor i a més tindre la cara dura de plasmar-ho en un document mèdic? Qui? Doncs una persona que no honra el treball i el servei públic pel qual vosté sí que s'està deixant la pell.

Segurament si la pacient hagués parlat en castellà ni a vosté ni a mi ens faria falta esta vesprada aquest exercici d'empatia. Però el mal d'esta persona va ser parlar en valencià i trobar-se amb una doctora que a més era reincident. Sí, consellera, reincident. Perquè açò mateix va passar el 15 d'octubre, quan esta doctora es va negar a atendre a una dona embarassada en Torrent.

Si és greu que a una la titllen de prepotent per parlar la seua llengua, més greu és que ho faça una persona que creu estar en total impunitat, perquè a més a més no és la primera volta que ho fa i no li passa absolutament res. I això convindrà en mi que és intolerable i molt, molt, molt lluny del bon nom que ostenta la seua conselleria: Conselleria de Sanitat Universal.

I, a més d'intolerable, és il·legal o es vulnera l'Estatut d'autonomia, que estableix que el valencià és llengua oficial, i vulnera també la Llei 2, d'ensenyament en valencià, i vulnera l'Estatut de l'empleat públic, l'EBEP, que és llei estatal que estipula que el funcionariat haurà de garantir l'atenció ciutadana en la llengua que se sol·licite, sempre que siga oficial al territori.

Les raons que hagen dut a esta senyora a incomplir les lleis a una *dejación* de la seua feina i a insultar ni les sé ni ens importen el més mínim. El que demanem avui és justícia i sobretot demanem que açò no torne a passar, que ningú crega que insultar i menysprear les persones surt debades.

Mire, jo des d'ací avise, les amenaces d'esta senyora, amenaces que ha proferit a persones que han denunciat el cas i que l'han dut davant de l'Oficina dels drets lingüístics i davant del Síndic de Greuges no ens fan cap por, cap ni una. No li he de contar jo lo constants que som les persones que sempre hem defensat la llengua. Perquè, mire, nosaltres som els que «construïrem mil ponts mil vegades, sols per estar amb tu»; «perquè des de la primera fins l'última paraula, sempre estaré al teu costat, la teua llengua».

Per això, senyora Barceló, jo li pregunte: quines actuacions ha pres la conselleria en el cas de la ginecòloga del centre de salut Joan Llorenç, de València, que es negà a atendre a una pacient, i que a més és reincident?

Pensa prendre la seua conselleria accions disciplinàries, com ja va fer la conselleria en el cas de la infermera de Castelló de la Ribera, que també va ser protagonista d'un cas de discriminació lingüística?

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies.

La senyora Álvaro Cerezo:

Per últim, quines mesures ha pres o es va a prendre de manera que se puga garantir l'ús de la nostra llengua dins del sistema sanitari?

Moltíssimes gràcies.

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyora Álvaro.

Consellera, quan vullga.

La senyora consellera de Sanitat Universal i Salut Pública:

Sí. Gracias, señora Álvaro.

Bueno, en primer lugar, evidentemente, no comparto absolutamente la situación que se produjo en aquel momento y que tiene todo el rechazo de esta conselleria. Y, por tanto, en la medida de lo posible, y puesto que soy responsable de esta conselleria, pues pido disculpas si un paciente se ha podido sentir ofendido por no haber sido tratado en la lengua con la que se expresa.

El día 16, en efecto, recibimos una queja escrita por parte de la paciente donde nos relataba los hechos que habían ocurrido esa misma mañana. Inmediatamente el hospital del que depende evidentemente este centro de salud contactó con la doctora para obtener una versión inicial de los hechos, que además fue corroborada por la enfermera que la acompañaba en esos momentos en la consulta, porque la doctora

no estava sola en la consulta, estava també con una enfermera. Y, por otro lado, a la paciente inmediatamente se le tramitó una nueva cita en el mismo centro. No significa que ésta sea la solución, pero se le tramitó en aquel momento.

El día 23 de octubre el servicio de recursos humanos del departamento solicitó la apertura de un expediente informativo con el objeto de esclarecer las posibles responsabilidades derivadas de la actuación de la doctora en el ejercicio de sus funciones. Según nos informa el jefe de servicio de recursos humanos, en estos momentos ya han prestado declaración ambas profesionales y se espera informe definitivo en los próximos días.

Por otra parte, el departamento ha implementado un protocolo de actuación en los centros de especialidades para garantizar la asistencia en valenciano a aquellas personas que lo reclamen y estén siendo atendidas en ese momento por un profesional no valenciano-parlante, como era el caso, porque era una doctora que procede de otro país. Este protocolo entró en funcionamiento el pasado 22 de octubre. Comprenderá, señora Álvaro, que sea prudente a la hora de emitir un juicio de valor sobre el caso concreto y sobre las responsabilidades que se pudieran derivar, porque hay un expediente en marcha, aclararemos lo sucedido y evidentemente vamos a tomar las medidas oportunas.

Pero sí que me gustaría hacer una reflexión en voz alta, porque en esta comunidad todas las personas que se dirigen a una administración pública, incluidos los establecimientos sanitarios, tienen derecho a expresarse y a hablar en la lengua que prefieran, el valenciano o el castellano. Y no porque lo diga esta *consellera*, sino porque es un derecho que recoge nuestro Estatuto de autonomía. Y además somos la administración la que tenemos la obligación de poner los medios para que sean atendidas en la lengua que corresponda.

En el ámbito sanitario existe un gran consenso sobre la cuestión lingüística, y yo quiero poner en valor ese consenso.

Durante muchos años, el Partido Popular ha utilizado la lengua para enfrentarnos, para sacar en rédito electoral y para embarrar el debate político, pero la sociedad valenciana es mucho más madura de lo que demuestran los que azuzan el avispero del conflicto lingüístico.

No contribuyamos al conflicto, no puede discriminarse a nadie, absolutamente a nadie, por hablar valenciano. Y, por suerte, son casos puntuales que tenemos que investigar, que tenemos que adoptar medidas y que tenemos que establecer protocolos para que no vuelva a ocurrir.

En esta *comunitat* –yo creo que coincidirá conmigo, usted me ha hablado en valenciano, yo le he respondido en castellano–, sabemos convivir, sabemos respetarnos y ambas tenemos un derecho protegido por el Estatut de autonomía. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, consellera.

Anem a passar a la pregunta número 1.627, del señor Francisco García, també a la consellera de Sanitat Universal i Salut Pública.

Senyor García, quan vullga.

El senyor García Latorre:

Gràcies, senyora presidenta.

Senyora consellera, l'Hospital de Lliria és una infraestructura que naix d'una reivindicació històrica dels veïns del Camp de Túria, que és on està ubicada, però també dels veïns de la Serrania i del Racó d'Ademús.

És un hospital que tot i no ser un hospital general, que és el que haguérem volgut des d'un principi, i com es va reivindicar des d'un principi també, està aconseguint incorporar aquells serveis i dotacions que a poc a poc el van convertint en un punt de referència, en este cas, a nivell sanitari.

Més d'una dècada va costar que la seua posada en funcionament fóra una realitat, una dècada, des del 2003, que es va fer el primer anunci aleshores pel conseller Serafin Castellano, que era conseller de sanitat. Imagine's si ha plogut des d'aleshores. Des d'aleshores, eixa vella reivindicació venia fent-se ja des dels anys noranta. O siga, que ja venien treballant el tema que n'hi haguera un hospital a la comarca.

La seua obertura al públic es va materialitzar al 2015. Si en el 2003 varen fer l'anunci, clar, venien eleccions en el 2003, però era un anunci. Però després el ficaren en marxa també en el 2015. Quan? Quan venien eleccions. I ho ficaren d'una manera precipitada i sense les dotacions que corresponien.

Pel mig tot un rosari de promeses, perquè, imagine's, deu o dotze anys prometent-mos, prometent-mos i no arribava mai eixe hospital. A banda de paralitzacions d'obres. Fins i tot arribaren a tapiar-lo perquè no pegaven. I, sobretot, al final, bé, com en totes les obres que mos tenen acostumats, en sobre costos. De 25 milions, al final costà vora 30 milions d'euros.

Però quasi vint anys després de les primeres reivindicacions, l'hospital va ser acabat i inaugurat i, mire per on, sense comptar amb algunes de les dotacions que inicialment es varen prometre, com ara eren les urgències pediàtriques o la maternitat.

Respecte de les urgències pediàtriques, l'actual govern, el del botànic, amb la consellera Carmen Montón, es va incorporar este servei a la cartera assistencial de l'Hospital de Lliria. I des de fa quasi un any, els veïns i les veïnes d'aquestes comarques poden rebre l'assistència hospitalària d'urgències pediàtriques a l'Hospital de Lliria, sense tindre d'anar a la nova Fe, amb el que suposava de desplaçar-se en molts casos més d'una hora de trajecte en cotxe.

Però encara tenim pendent la possibilitat que les dones del Camp de Túria, dels Serrans i també del Racó d'Ademús puguen parir més prop de casa en este centre hospitalari, ja que totes elles actualment es tenen de desplaçar a la nova Fe per a poder